

De beëdiging van fuseliers in

Het beëdigen van militairen behoort tot de militaire plechtigheden die voor militairen heel gewoon zijn. Meestal vinden zij plaats achter de kazernepoort, doorgaans in aanwezigheid van (hoge) gasten, en naasten en bekenden van de te beëdigen militairen. Zo ontrekt zich dit formele ritueel aan de waarneming van de bevolking en blijft de gebeurtenis iets wat voor velen in Nederland een onbekend fenomeen is. Dat is jammer, want dat draagt eraan bij dat Defensie voor veel mensen toch een apparaat blijft waar men weinig van weet en dus ook nauwelijks affiniteit mee heeft.

Dat is alleen maar toegenomen sinds de opschorting van de dienstplicht; het militaire leven wordt niet meer gedeeld door duizenden jonge burgers die er verplicht een tijdje deel van uitmaakten. Er is dus veel voor te zeggen dat voor militairen belangrijke momenten meer in de openbaarheid komen en in enkele gevallen gebeurt dat ook.

Op donderdag 22 augustus jl. werden enige tientallen militairen beëdigd in het dorp Colijnsplaat in Zeeland. Zij behoren bij het 17 Painfbat van het garderegiment Fuseliers Prinses Irene uit Oirschot. Voor het regiment, dat de tradities van de Prinses Irene Brigade voortzet, zijn beëdigingen in het openbaar niet ongewoon. Voor dit legeronderdeel zijn drie plaatsen van historische betekenis: Tilburg, Hedel en Colijnsplaat. In iedere plaats wordt jaarlijks een beëdiging gehouden, met

tevens herdenking van de militaire actie die aan die plaatsen verbonden is, en met name van de daar omgekomen strijders.

Voor Colijnsplaat betreft het een actie van een verkenningseenheid van de brigade op Duitse troepen die het plan hadden een sluis op te blazen en de mannelijke bevolking van Colijnsplaat bijeen te drijven in de plaatselijke kerk om die vervolgens ook de lucht in te doen gaan. De verkenners wisten deze acties te voorkomen, maar in het vuurgevecht dat ontstond sneuvelde de luitenant Havelaar. De voornaamste straat door het dorp draagt dan ook zijn naam.

Vroeg in de ochtend gingen fuseliers op pad met een aantal kinderen van de lokale lagere school en namen ze mee naar een lokaal bos om daar allerlei activiteiten te verrichten die bij een militaire opleiding horen. Onder-

tussen verzamelden zich in de loop van de ochtend militairen, genodigden en belangstellenden in het dorps-huis om elkaar daar te ontmoeten en gezamenlijk wat te eten en te drinken. Natuurlijk ontbraken de weinige overgebleven (WOII-) veteranen van de brigade niet, waaronder degene die het gebeuren in Colijnsplaat persoonlijk had meegemaakt: generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, tevens voorzitter van de vereniging van oudstrijders van deze eenheid.

Tegen de tijd dat de gezamenlijke lunch werd genuttigd kwamen alle schoolkinderen binnen, nog geschminkt, modderig en nat door de gestaag vallende regen.

Vervolgens liepen alle aanwezigen naar de plaats waar de beëdiging ging plaatsvinden: de ruimte naast het kerkje, gelegen op een T-splitsing, waar nauwelijks voldoende ruimte was voor alle militairen, vaandelhouders, gasten, belangstellenden, schoolkinderen en vakantiegangers.

Na het opstellen van de troepen en het intreden van het vaandel legde als eerste de regimentscommandant, lkol De Boer, de eed op de Koning af; daarna nam hij de eed af bij de nieuwe militaire collega's. Deze kregen vervolgens het invasiakoord uitgereikt door de oudstrijders die daarbij werden geholpen door de schoolkinderen. Toen de plechtigheid ten einde was en de nodige toespraken waren gehouden kreeg iedere aanwezige nog een dopje Calvados (door de Nederlanders in Normandië aangeduid als *antivries met bessensap*) en werd een toast op het regiment uitgebracht. Een invasiakoord is echter pas echt een invasiakoord als het nat is geweest. Dat werd dan ook heel

De gedenkplaat in Colijnsplaat

een klein dorp

letterlijk genomen. Alle aanwezigen liepen naar de haven en waren daar getuige van de doop van de invasiekoorden: met zwemvesten om sprongen de pas beëdigden het water in, de regimentscommandant als eerste, om weer aan land te komen bij de trailerhelling, een ware landing dus. De druipende nieuwelingen werden vervolgens uitbundig gefeliciteerd. Het geheel werd besloten met de nodige gezelligheid in het dorps huis.

Opvallend aan deze gebeurtenis was de goede sfeer waarin alles verliep. Van militaire kant was alles keurig georganiseerd (je verwacht natuurlijk niet anders) en een enthousiast comité uit het dorp had de nodige

voorbereidingen getroffen in goede samenwerking met de militairen. Al met al zijn dit soort gelegenheden *public relations* bij uitstek voor Defensie. Helaas hoort men van de kant van de militairen dat de bezuinigingen en de verschraling ook hier doordringen; er is steeds minder budget voor, alle franje wordt er zoveel mogelijk af gesneden.

Defensie zou juist deze gelegenheden moeten koesteren om de relatie tussen krijgsmacht en bevolking in stand te houden en te bevorderen; de krijgsmacht is al voor zoveel mensen een onbekende organisatie met vreemde gebruiken.